

บทนำ

เสียงกระหึ่มดังกึกก้องไปทั่วสนามแข่งเมื่อรถเอทีวี^๑กลุ่มหนึ่ง
บดบี้กันบนลู่วางอย่างสูสี ต่างไม่มีใครยอมใคร เพราะทุกคนทุกคันล้วน
เอาศักดิ์ศรีของฟาร์มตัวเองเป็นประกัน ในการแข่งขันเอทีวีประจำปีของอำเภอ

เมื่อถึงช่วงทางโค้ง ล้อขนาดยี่สิบสี่นิ้วจำนวนสี่ล้อนวดเบียดกับพื้นถนน
ที่เป็นเพียงลูกรังจนฝุ่นฟุ้งกระจายไปหมด อัครนิทคันเร่งนำเอทีวีสีแดงเพลิง
ของเขาแล่นตัดปาดหน้าเอทีวีสีดำซึ่งกำลังนำอยู่ในขณะนี้หมายจะแซงในช่วง
ทางโค้ง

แต่ผู้ขับเอทีวีสีดำก็ฝีมือดีกว่าที่เขาคิด รถคันนั้นเบี่ยงตัวหลบ ก่อน
จะกดคันเร่งนำเครื่องยนต์ขนาดสองร้อยหกสิบซีซี แซงเขากลับขึ้นไปอย่าง
รวดเร็ว อัครนิทขับอย่างโกรธจัด เขากดคันเร่งตามไปอย่างกระชั้นชิดในทันที

การเบี่ยงตัวหลบอย่างกะทันหันของเอทีวีสีดำนี้เองมีผลทำให้รถเอทีวี

^๑ ATV หรือ All-terrain vehicle คือยานยนต์สำหรับการขับขี่ที่มีแรงกดดันต่ำที่ยาง
ลักษณะคล้ายจักรยานยนต์ มีสี่ล้อ

คันหนึ่งก็ตามมาติด ๆ เสียหลัก ก่อนที่จะหมุนคว้างอย่างสะเปะสะปะจนทำให้รถคันอื่น ๆ ที่ตามมาชนกันระระเนนนาด ทุกคันล้มหาย พลิกคว่ำ ผู้ขับขี่ต่างเกลือกกลิ้งอยู่บนพื้น ร้องโอดโอยไปตาม ๆ กัน

กองเชียร์ต่างเฮกันลั่นด้วยความสนใจที่เห็นอุบัติเหตุอันเป็นสิ่งที่ปกติธรรมดาในการแข่งความเร็ว และเมื่อพวกเขาเหลียวไปเห็นรถเอทีวีสองคันที่หลุดรอดจากอุบัติเหตุมาได้ พวกเขาต่างก็ให้ร้องแบ่งฝึกแบ่งฝายเชียร์ให้กำลังใจกันจนเสียงกระหึ่มยิ่งกว่าเดิม

ด้วยเอทีวีสีแดงและสีดำนั่น ทุกคนในอำเภอต่างรู้จักดีว่ามาจากฟาร์มสองแห่งที่เป็นอริกันชนิดที่เรียกว่าเป็นน้ำกับน้ำมันเลยทีเดียว แม้ว่าทั้งสองฟาร์มจะมีพื้นที่ติดกันก็ตาม แต่ความบาดหมางระหว่างสองตระกูลก็เป็นเรื่องลืออย่างมากในละแวกนี้

อัคนีนำเอทีวีสีแดงไล่ล่าเอทีวีสีดำอย่างเอาเป็นเอาตาย ชูตแข่งของเขาเป็นสีแดงเพลิงเหมือนกับตัวรถ อันเป็นสีที่โปรดปราน ส่วนหมวกกันน็อกนั้นถึงจะมีสีดำ แต่ก็มีรูปเปลวเพลิงเป็นทางยาวจากปลายตาไปจนถึงด้านหลัง ทำให้ดูเหมือนลูกไฟดวงใหญ่ที่พุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วยามเมื่อรถขับเคลื่อน

ด้วยศักดิ์ศรีของความเป็นแชมป์รุ่นสองร้อยหกสิบซีซีสองสมัยซ้อนที่อัคนีได้มาครอบครองตั้งแต่กลับมารับงานที่ฟาร์ม หลังจากไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกาอยู่หลายปี ประกอบกับการเป็นคู่แข่งทั้งทางด้านธุรกิจและความรักระหว่างเขากับเจ้าของรถสีดำคันนั้นก็ยิ่งทำให้เขายอมแพ้ไม่ได้

ในการแข่งขันครั้งนี้ ทั้งคู่ต่างเป็นตัวเต็งที่ถูกคาดหวังว่าจะเป็นผู้ชนะในแบบที่เรียกว่าราคาต่อรองสูสีกันมากเลยทีเดียว เมื่อเหลือเพียงสองคน ผู้ชมบนอัฒจันทร์จึงเริ่มพนันขันต่อกันอย่างคึกคักกว่าเดิมว่าฝ่ายใดจะเป็นฝ่ายชนะกันแน่

อัคนีรู้สึกหุดหิดใจ เพราะครั้งนี้นับเป็นครั้งแรกที่เขาขับตามหลังรถคันอื่นหลังจากเหลือระยะทางในการแข่งขันเพียงรอบเดียว ชายหนุ่มมองแผ่นหลังของคู่ต่อสู้ราวกับสัตว์ร้ายจ้องตะบปเหยื่อ ไม่ว่าคู่ต่อสู้จะเก่งกาจมาจากไหน คนอย่างอัคนีก็จะไม่ยอมแพ้เป็นอันขาด

ผู้ขับเอทีวีคันสีดำหันกลับไปมองคู่ต่อสู้อย่างระแวงระวัง ชูตแข่งสีขาว

ตัดกับตัวรถเปราะและไปด้วยโคลนกระมอมกระเมม ยามใดที่คู่ต่อสู้จี้ติดเข้ามา คันเร่งที่มีตั้งตั้งตุ้กตาหมื่นน้อยน่ารักห้อยอยู่ก็มีอันจะต้องถูกกดให้รถทั้งระยห่างออกไปอีก

การขับเคี่ยวเป็นไปอย่างถึงพริกถึงขิง ทั้งคู่ไล่ล่ากันอย่างเอาเป็นเอาตายราวกับโกรธแค้นกันมาแต่ชาติปางก่อน เมื่อรถเลี้ยวโค้งเข้ามาสู่เส้นทางที่เกิดอุบัติเหตุเมื่อสักครู่นี้ เอทีวีสีแดงเพลิงก็กดคันเร่งหมายจะแข่งทางโค้งอีกครั้ง

และครั้งนี้เขาทำสำเร็จ...

อัคนีสามารถนำเอทีวีของเขาพุ่งทะยานผ่านคู่ต่อสู้ไปอย่างเฉียดฉิวจนหวุดหวิดจะเกี่ยวกันพลิกคว่ำไปอีกกระลอก

นั่นทำให้ผู้ขับเอทีวีสีดาออกอาการฉุนเฉียวอย่างเห็นได้ชัดที่เสียท่าโดนแซงไปอย่างนั้น คราวนี้ถึงเวลาที่จะต้องพิสูจน์ฝีมือในการบังคับไล่ตามคู่ต่อสู้เสียแล้ว และจะต้องทำให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะการแข่งขันที่เหลือระยะทางอยู่เพียงแค่นี้ไม่กี่ร้อยเมตรเท่านั้น

อัคนีกดคันเร่งด้วยความกระหึ่มใจ เขามั่นใจในพลังเครื่องยนต์ที่ปรับแต่งมาอย่างดีของเขา และถ้าหากลองได้แข่งกันอย่างนี้ละก็ ใครก็อย่าหวังว่าจะสามารถแซงกลับขึ้นมานำเขาได้อีก โดยเฉพาะรถเอทีวีสีดาคันนั้น

“ข้าไม่ยอมแพ้เอ็งหรอกนะ ไอ้เจ้าคิล่า” อัคนีขับฟันแน่น มองเห็นชัยชนะอยู่ตรงหน้า หางออกไปไม่ถึงห้าสิบเมตร

เสียงเชียร์ผสมกับเสียงโห่ร้องคำทอผสมปนเปกันไปหมดเมื่ออัคนีขับเอทีวีคู่มือใจกล้าจะถึงเส้นชัยอยู่รอมร่อ เขาหันไปทางกลุ่มกองเชียร์ของคู่ต่อสู้หมายจะเยาะเย้ยใครบางคนในกลุ่มนั้น แต่ทว่าสายตาอันคมกริบของเขากลับบังเอิญเหลือบไปเห็นผู้ชายคนหนึ่งบนอัฒจันทร์ ใบหน้ารกร่ำเต็มไปด้วยหนวดเคราอย่างคึกคักนั้นทำให้เขาตกตะลึงจนถึงกับคลาญคันเร่ง

“ไอ้คิล่า” อัคนีร้องออกมา มองคู่แข่งคนสำคัญของเขากำลังเชียร์อย่างเมามัมนอยู่บนอัฒจันทร์อย่างตกตะลึง มือข้างขวาของคิลามีเฟือกห้อยคล้อยอยู่กับคอ

“ไอ้คิลาบาดเจ็บ” เขาว่าฟังอยู่ในใจอย่างไม่เชื่อสายตา

...แล้วไอ้คนที่ตามหลังมานี้มันใครกัน...

ช่วงจังหวะที่เสียสมาธินั้นเอง รถเอทีวีสีดำก็แล่นฉิวแซงเขาไป กว่าอันนี้จะตั้งสติได้ เขาก็ถูกทิ้งห่างไปเกือบช่วงตัวเสียแล้ว

ชายหนุ่มตั้งสติกลับมาแล้วกดคันเร่งจนสุดมือ เครื่องยนต์กระหึ่มพองว่า มันทำงานได้อย่างถึงที่สุดแล้ว และมันก็ไม่อาจจะตอบสนองความมุ่งมั่นของอันนี้ได้อีก

เอทีวีสีดำแล่นผ่านเส้นชัยก่อนแชมป์สองสมัยอย่างอันนี้ในวินาทีนั้นเอง

ชายหนุ่มปล่อยคันเร่งของเขาด้วยความตกตะลึง เอทีวีสีแดงเพลิงแล่นผ่านเส้นชัยด้วยแรงเฉื่อยที่ยังคงเหลืออยู่ ก่อนที่มันจะไปจอดต่อท้ายผู้ที่ได้รับชัยชนะ

ตอนนี้เองที่อันนี้เพิ่งจะสังเกตว่าคู่ต่อสู้ของเขามีรูปร่างเล็กเกินกว่าที่จะเป็นคิล่า คู่ปรับคนสำคัญไปได้ ชายหนุ่มมองผู้ขับขี้อยู่ในชุดสีขาวยกระมอมกระแหมอย่างคาดหวังว่าจะไม่ใช่คนที่เขาคิด

แต่ความจริงก็คือความจริง

ร่างในชุดสีขาวก้าวลงจากรถ ก่อนจะถอดหมวกกันน็อกออก ผมสีน้ำตาลแดงหลุดร่วงสยายลงมาระเรียแผ่นหลัง ใบหน้ารูปไข่เกลี้ยงกลาหันมาดวงตาคมที่ล้อมด้วยขนตายาวหนาของเธอปรายมามองอันนี้ด้วยหางตา มุมปากยกยิ้มเล็กน้อยอย่างเย้ยหยัน

“จืด” อันนี้ขบขันเรียกชื่อของเธอด้วยความคาดหวังไม่ถึง

ที่ทั้งคู่แข่งที่บิดเบียดกันมาในสนามกับเขาก็คืออัจจิมา หรือที่ใครต่อใครรู้จักกันในชื่อจืด เธอเป็นบุตรสาวคนเดียวของพิศาล เจ้าของฟาร์มปศุสัตว์ซึ่งเป็นฟาร์มคู่แข่งกับฟาร์มอดีตรังสรรค์ของครอบครัวของเขามาแต่ไหนแต่ไร ความไม่ลงรอยในด้านธุรกิจส่งผลมาถึงเขากับอัจจิมา และรวมไปถึงพี่ชายของเธอ ซึ่งก็คือคิล่านั้นเอง

ชั่ววินาทีต่อมา คู่อดีตนักกาของอันนี้ก็พาพรรคพวกแห่กันเข้ามาล้อมแสดงความดีใจต่อชัยชนะของอัจจิมา เสียงไชโยโห่ร้องของพวกพศัตต์ตั้งกระหึ่มสะท้านเข้าไปถึงชั่วหัวใจของอันนี้ มือของเขากำแน่นด้วยความอับอายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ไ้เรื่องความพ่ายแพ้ทางการกีฬาที่พอทำเนา เขายังพอทำใจยอมรับได้ แต่ครั้งนี้ ผู้ชายออกสามศอกอย่างเขาดันมาแพ้ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อย่างอัจฉิมา มันช่างเป็นเรื่องที่เขาไม่อยากจะเชื่อเลยแม้แต่น้อย

หลังจากนั้นคนของฝั่งอดีตวรังสรรค์ก็วิ่งเข้ามาหาอัคนีซึ่งกำลังยืนตัวลั่นอยู่อย่างเดียวดาย ในจำนวนนั้นมีปฐพีหรือดิน และวายุภักหรือลม พี่น้องฝาแฝดของเขารวมอยู่ด้วย

แต่ความจริงแล้วอัคนีไม่ได้มีเพียงแค่นี้ พี่น้องฝาแฝดชายสองคนนี้เท่านั้น หากยังมีน้องนุชสุดท้องซึ่งเป็นสาวงามอยู่อีกหนึ่งคน นั่นคือทิพย์ธารา หญิงสาวที่เหล่าผู้ชายรวมหัวกันตั้งให้เป็นน้องคนสุดท้อง แม้จะเกิดห่างกันไม่กี่นาทีก็ตาม

ทิพย์ธารานั้นได้อภิเษกสมรสกับเจ้าชายภูวนศ องค์รัชทายาทแห่งประเทศปารวตฺรไปเมื่อต้นปีที่ผ่านมา วันนี้เธอจึงไม่ได้มาร่วมเชียร์อัคนีในการแข่งขันครั้งนี้ด้วย ถึงแม้ตอนนี้จะพาลูกชายอายุสี่เดือนกลับมาเยี่ยมบ้านก็ตามที แต่เพื่อความปลอดภัยและไม่ให้เกิดความวุ่นวายขึ้นจึงถูกเหล่าองค์กรภัยพิบัติห้ามไม่ให้มาเชียร์ที่สนามตามที่อัคนีต้องการ

“นาย” ชายหนุ่มคนหนึ่งร้องเรียกอัคนีอย่างเกิดทุน “นั่นมันคุณจี้ดนี่ครับ”

“เออ” อัคนีตอบทวน ๆ ก่อนจะหันมาส่งสายตาราคาญใจให้ชายหนุ่มท่าทางแก้งก้างกับยีนเก่า ๆ และเลื้อยเชื้ตลายสก็อตที่เขาคิดว่าเท่สุด ๆ ด้วยการติดกระดุมทุกเม็ดที่มีอยู่

“เป็นไปได้อย่างไรครับนาย” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นอีกอย่างงุนงง

“อะไรของเอ็งวะ...ไอ้ศักดิ์” อัคนีถามอย่างหงุดหงิด

“ก็นายแพ้ผู้หญิง” ศักดิ์ตอบพาสื่อ

เท่านั้นเอง อัคนีก็หันไปมองศักดิ์ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อจนเจ้าตัวถึงกับสะดุ้ง ก่อนจะแยกตัวออกจากพวกพ้องแล้วเดินดุ่ม ๆ ไปหาคู่ต่อสู้ด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว

“เจ้าไฟ” ปฐพีตะโกนเรียกเมื่อเห็นท่าทางบึ้งบึ้งของน้องชาย “นั่นจะไป

“ไหนวะ”

“ตามไปดีกว่า” วายุกัด แผลอีกคนร้องบอก เพราะหากให้เจ้าน้องชายเลือดร้อนตะลุยเข้าไปในกลุ่มคู่อริเช่นนี้คงจะเกิดเรื่องใหญ่แน่ๆ ว่าแล้วเขาก็ออกวิ่งตามไปอย่างรวดเร็วเป็นคนแรกพร้อมกับลมพัดสมชื่อ

จากนั้นทุกคนในฟาร์มอดิศวรรังสรรค์ที่มาเชียร์การแข่งขันนี้ก็แห่ตามกันไปจนหมด คงเหลือแต่ศักดิ์ที่ยืนมองตามไปอย่างตัดสินใจไม่ถูก

“เฮ้ย...ไอ้ศิลา” อัคนีตะโกนเรียกเมื่อเข้าไปใกล้

ชายหนุ่มร่างกำยำ ผิวคล้ำแดด ไบหน้าเต็มไปด้วยหนวดเครา ดูท่าทางหี้ยมเกรียมแหวกฝูงชนออกมายื่นประจันหน้ากับอัคนี แขนของเขาถูกพันด้วยเฟือกพาดกับเชือกที่คล้องคออยู่ เนื่องจากตกบันไดเชนหักเมื่อเข้าก่อนที่จะลงแข่ง

“อะไรวะไอ้ไฟ”

“เอ็งกลัวข้าหรือไง ทำไมไม่ลงแข่ง” อัคนีชี้หน้า ตะเบ็งเสียงอย่างดุดัน

“อ้าวเฮ้ย ใครกลัวเอ็งวะ” ศิลาพุ่งเข้าเอาไหล่ข้างที่ไม่เจ็บกระแทกหน้าอกของคู่อริ “ไอ้ชีแพ่”

“ไอ้...” อัคนีทำท่าจะพุ่งหมัดใส่ แต่พี่ ๆ ของเขากลับมายึดอุ้งเขาไว้เสียก่อน

“ใจเย็น ๆ ลีวะไอ้ไฟ” วายุกัดร้องเตือนขณะที่ออกแรงสุดฤทธิ์เพื่อยับยั้งน้องชายเอาไว้

“นั่นชี...” ศิลาลากเสียงยาว ทำคอเอียง ตีสีหน้ายั่วอารมณ์ เพราะรู้จักอ่อนของอัคนีดี “อย่างนี้นั้นเรียกว่าชีแพ่ชนวน ‘ติน’ นี่หว่า”

“เอ็งว่าอะไร” อัคนีสีดอัด แต่ก็ไม่ทำอะไรไม่ได้มาก เพราะพี่ชายทั้งสองซึ่งรูปร่างใหญ่พอดพอดเหวี่ยงกับเขาโอบรัดพันรัดการอยู่

“ใจเย็น ๆ เว้ยไอ้ไฟ” ปฐพีปราชญ์เสียงลั่น เพราะถึงแม้จะตัวพอ ๆ กัน แต่อัคนีก็มีแรงเยอะกว่าเขากับวายุกัดซึ่งไม่ได้ทำงานในฟาร์มอย่างสมบุกสมบันเท่า

ในระหว่างความวุ่นวายนั้นเอง เสียงหวานใสก็ดังออกมาจากฝูงชน

“พีคิลากี่วันนายชี้แพ้นะลิ”

แล้วหญิงสาวในชุดแข่งรถสีขาวกระมอมกระแมมผู้ซึ่งกำลังชัชชนะในวันนี้ ก็แหวกม่านมุ้งออกมายืนแถวหน้าข้างๆ พี่ชาย

“จิด” ชายหนุ่มขบฟันมองเธออย่างอดกลั้น

หญิงสาวกอดอก ก่อนจะยิ้มเยาะ “แถมยังแพ้ผู้หญิงที่นายเคยดูถูกเอาไว้ อีกต่างหาก”

อัคนีได้แต่อดกลั้นอารมณ์ไว้ กำหมัดแน่นเพื่อข่มจิตใจตัวเอง เพราะถึงแม้เขาจะเป็นคนอารมณ์ร้อน แต่เขาก็ไม่เคยทำร้ายผู้หญิงมาก่อน แม้ว่าผู้หญิงคนนั้นจะเป็นคู่แข่งในทุกๆ ด้านของเขามาตลอดก็ตาม

“เราไปกันเถอะ...พีคิลา” หญิงสาวคล้องแขนพี่ชาย ก่อนจะหันมาเอียงคอยกไหล่ใส่คู่ปรับ “อย่าไปยุ่งกับคนชี้แพ้อย”

“โอ้ไฉน” อัคนีโพล่งออกไปด้วยความเดือดดาลเพราะไม่มีทีปลดปล่อย แถมยังถูกพวกพี่ๆ จับตัวเอาไว้อีกต่างหาก

ท่าทางดีนรณของเขาทำให้สองพี่น้องคู่อริยิ้มเยาะใส่อย่างผู้มีชัย ก่อนที่ทั้งคู่จะพาสัมครพรรคพวกเดินจากไปพร้อมเสียงหัวเราะดังก้องสะท้อนโสตประสาทของอัคนีอย่างยั่ววน

“ปล่อยได้แล้ว” ชายหนุ่มกัดฟันร้องบอก

“เออๆ” ปฐพีและวายุภัก์จึงค่อยๆ คลายมือออก “อย่าตามไปหาเรื่องเขาอีกล่ะ”

๑

ยามที่อยู่ในอารมณ์เดือดดาลพลุ่งพล่านเช่นนี้ สำหรับอค์นี้นั้นไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการได้ควมบ้าไปรอบ ๆ ฟาร์มด้วยความเร็ว สายลมที่ปะทะกับใบหน้าแรงแรงคมและเรือนผมที่ยาวสลวยของเขาจนปลิวไสวนั้นคล้ายจะช่วยพัดพาเอาความกราดเกรี้ยวออกไปจากจิตใจของเขาได้ไม่น้อย

อค์นี้เป็นชายหนุ่มวัยสามสิบปี ใบหน้าคมสัน ดวงตาและคิ้วเข้ม ร่างกายกำยำ ผิวคล้ำแดดอย่างคนสมบุกสมบัน เขาเป็นหนึ่งในบุตรฝาแฝดสี่คนอันประกอบด้วย ปลูฟี ทิพย์ธารา และวายุภัก ของนายมนตรีและนางสุพรรณาอดีตร เจ้าของกิจการหลายอย่างในหุบเขาอันกว้างใหญ่ไพศาลของเขาภูหลวง

หลังจากจบปริญญาตรีด้านสัตวศาสตร์จากมหาวิทยาลัยภายในประเทศแล้ว อค์นี้ก็ไปรับราชการเป็นสัตวบาลที่ต่างอำเภออยู่หลายปี ก่อนจะบินไปเรียนที่มหาวิทยาลัยเทกซัสเอแอนด์เอ็ม ประเทศสหรัฐอเมริกา จนจบการศึกษาระดับปริญญาโทสามสาขาทางด้านการจัดการฝูงโคนม ด้านธุรกิจเกษตรอุตสาหกรรม และทางด้านวิทยาศาสตร์สาขาสัตวศาสตร์

หลังจากจบการศึกษาเมื่อสองปีที่แล้ว เขาก็บินกลับมาประเทศไทย นายมนตรีผู้เป็นบิดาจึงได้มอบหมายงานในฟาร์มโคนมอดีตรังสรรค์ซึ่งเป็น

ส่วนหนึ่งของตระกูลอดิศวรให้อัคนีบริหารจัดการ

การดำเนินกิจการฟาร์มโคนมของอัคนีตลอดสองปีที่ผ่านมานั้นก็น่าจะราบรื่นดีอยู่หรอก ถ้าหากว่าเพื่อนบ้านใกล้เคียงของเขจะไม่ใช้ฟาร์มอย่างฟาร์มพศวัต เพราะทั้งสองฟาร์มมักจะมีปัญหาขัดแย้งกันเสมอ เขามักจะถูกคุกคามจากฟาร์มข้างเคียงทุก ๆ รูปแบบตลอดเวลา แต่อัคนีก็สามารถแก้ไขปัญหานั้นได้ลุล่วงในทุก ๆ คราว

ความขัดแย้งระหว่างสองตระกูลไม่ได้เกิดขึ้นในสมัยของอัคนี แต่มีมาตั้งแต่สมัยรุ่นพ่อ ด้วยพิศาลเจ้าของฟาร์มพศวัตนั้นเคยหลงรักสุพรรณมาเรดาของอัคนีมาก่อน แต่ก็ต้องเจอกับคู่แข่งอย่างมนตรี ซึ่งสมัยนั้นยังเป็นเพียงเจ้าของฟาร์มโคนมเล็กๆ ที่เพิ่งจะเริ่มกิจการเท่านั้น

แต่ด้วยความดีและความสม่ำเสมอของมนตรีทำให้เขาสามารถเอาชนะใจสุพรรณมาได้ ทั้งคู่ตกลงปลงใจแต่งงานกัน ผนวกฟาร์มอดิศวรกับฟาร์มรังสรรค์ ซึ่งเป็นชื่อสกุลของทั้งคู่เข้าด้วยกัน และเริ่มก่อร่างสร้างฐานะจนขยายกิจการไปหลายแขนงในหุบเขาภูหลวง รวมไปถึงการได้ครอบครองต้นน้ำซึ่งมีลัษารหล่อเลี้ยงผู้คนในละแวกนี้อีกด้วย

ส่วนพิศาลผู้ผิดหวังในความรัก ก็ไม่มีอันจะทำมาหากินอะไร เอาแต่เมามายพรวดพ้อถึงแต่สุพรรณ ทำให้ฟาร์มของเขาเริ่มที่จะตกต่ำ เขาเริ่มเป็นรองมนตรีในทุก ๆ ด้าน แถมยังจะต้องใช้น้ำที่ผ่านจากฟาร์มของมนตรีด้วย จึงเป็นเหตุให้มีปากมีเสียงกันหลายต่อหลายครั้งเวลาน้ำแล้ง

ต่อมาพิศาลจับปลัดจับพลูได้แต่งงานกับลูกสาวผู้ว่าราชการจังหวัดอย่างจำยอม และมันก็ทำให้สถานการณ์ในฟาร์มของเขาเริ่มดีขึ้น พิศาลเริ่มมีหน้ามีตาทางสังคมขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง แต่ในขณะเดียวกัน ชีวิตครอบครัวก็ไม่ได้ราบรื่นเหมือนหน้าที่การงาน ด้วยความที่เขาไม่ได้อยู่กับภรรยาด้วยความรัก จึงทำให้มีปากมีเสียงกันเป็นประจำ แต่ถึงจะไม่ค่อยลงรอยกันอย่างไรก็ตาม ทั้งคู่ก็มีลูกให้ได้เซยชมกันถึงสองคน นั่นก็คือศิลาและอัจจิม

หลังจากที่ภรรยาของพิศาลคลอดอัจจิมออกมาได้ไม่กี่ชั่วโมง เธอก็มีอันต้องเสียชีวิตลงอย่างคาดไม่ถึง ทำให้ตั้งแต่นั้นมาพิศาลจึงต้องเลี้ยงลูกสองคนตามลำพัง เขาเป็นทั้งพ่อและแม่ ในขณะเดียวกันเขาก็กลายเป็นบิดาผู้ปลุกฝัง

ให้บุตรทั้งสองเกลียดชังพวกอดิศวรไปในตัวด้วย

ส่วนมนตรีกับสุพรรณษาซึ่งแต่งงานกันด้วยความรักนั้น พวกเขากลับไม่สามารถมีลูกได้ตั้งใจปรารถนา ทั้งสองจึงตัดสินใจพึ่งคำปรึกษาของแพทย์ จนในที่สุดก็ได้ลูกสมใจ แถมยังได้มาถึงสี่คนในคราวเดียวกันอีกต่างหาก

การกำเนิดแฝดสี่ในคราวนั้น เป็นข่าวครึกโครมใหญ่โตไปทั่วประเทศ มนตรีจึงได้ตั้งชื่อบุตรทั้งสี่ตามชื่อธาตุว่า ดิน น้ำ ลม และไฟ โดยที่เขาเองก็ไม่ว่าในอนาคต ลูกๆ ของเขาจะเติบโตขึ้นมามีบุคลิกที่เหมาะสมกับชื่อใดๆ คน

อัคนีควมมัลลัดเลาะมาใกล้รั้วไม้สีขาวอันเป็นเส้นทางขี่ม้ายามเย็น เป็นประจำของเขา มันเป็นม้าสายพันธุ์อเมริกันแซดเดิลเบรด (American Saddlebred) จากฟาร์มชื่อดังของรัฐเคนทักกี ซึ่งมนตรีผู้เป็นบิดาซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดครบรอบอายุสิบสี่ปีพร้อม ๆ กับม้าพันธุ์เดียวกันอีกสามตัวของพี่น้องฝาแฝดของเขา

เขาตั้งชื่อมันว่า ฮีตบลาสต์ (Heat Blast) เนื่องจากสี่เซสต์นัด (น้ำตาลแก่) ของมันไปเหมือนกับการ์ตูนฮีโร่ตัวหนึ่งที่มีร่างกายลุกเป็นไฟของเขาเข้าพอดี และมันก็ตอบสนองชื่อเปลวเพลิงแห่งความร้อนแรงนั้นด้วยการพยศเสียจนคนเอือมระอาและหวาดกลัวที่จะเข้าใกล้มัน จะมีก็แต่ผู้ที่ร้อนแรงกว่าที่สามารถกำราบมันอยู่หมัดได้ นั่นคืออัคนีเพียงคนเดียวเท่านั้น

ชายหนุ่มค่อย ๆ สะลอบความเร็วลง และควมมัลลเหาะ ๆ เมื่อใกล้จะถึงเนินเล็ก ๆ จนมหายุดยีนม้ายู่ใต้ต้นตะแบกใหญ่ ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด...

อากาศสดชื่นยามเย็นทำให้จิตใจอันร้อนรุ่มของเขาเย็นลงได้ทุกครั้ง

ชายหนุ่มยิ้มออกมา อากาศเล็ดร้อนพลุ่งพล่านเริ่มจางหายไปกับสายลมเอื่อย และมันก็คงจะเหือดหายไปจนหมดสิ้นถ้าเขาไม่บังเอิญหันไปมองรั้วซึ่งคั่นแบ่งเขตแดนระหว่างสองฟาร์มเสียก่อน

ดวงตาของอัคนีวาวโรจน์เมื่อเห็นถ้วยรางวัลสีทองมันวาวซึ่งถูกนำมาตั้งอยู่บนเสารั้วไม่อย่างจงใจ การกระทำเช่นนี้มีความหมายอย่างอื่นไปไม่ได้เลย นอกจาก

“เอถ້วยมาเยาะเย้ยข้าเธอ...ไอ้ศิลา”

อัคนีเหลียวซ้ายแลขวาไปทั่วบริเวณโดยรอบ ไม่มีใครอยู่แถวนี้เลย นอกจากเขากับม้า ชายหนุ่มขี่ม้าย่ำเท้า ก่อจะบังคับม้าเหาะๆ ให้ถอยหลังไปทางถั่วรางวัล ส่วนตัวเขาเองก็แส่สร้างทำเป็นชมนกชมไม้ผิวปากอย่างอารมณ์ดี แต่ก็แอบเหลือบตาหันไปกระระยะเป้าหมาย

โครม!

บันท้ายม้าชนเข้ากับถั่วรางวัล จนมันล้มตกลงกระแทกกับก้อนหินใหญ่บนพื้นจนเป็นรอยบุบ

“โอ๊ะ!” อัคนีแก้มอุทาน เขายื้มออกมาด้วยความที่มันได้ผลเกินกว่าที่คาดเอาไว้ เพราะแต่แรกเขาไม่ได้คิดเอาไว้ว่าถั่วจะกระแทกกับหินจนบุบขนาดนั้น แต่เมื่อมันเกิดขึ้นแล้วก็ทำให้เขาเกิดความสนใจมากขึ้นทีเดียว

จากนั้นอัคนีจึงค่อยๆ บังคับม้าให้เคลื่อนตัวออกจากรั้วไม่อย่างช้าๆ แต่...

“หยุดนะ”

เสียงตะโกนก้องดังไล่หลังมาทำให้อัคนีต้องหันไปมอง และเขาก็พบว่าเจ้าของเสียงนั้นไม่ใช่ใครอื่น ชายหนุ่มกระหิ้วยม้ม ก่อจะกระโดดลงจากม้าแล้วจูงมันเดินเข้าไปใกล้ที่เกิดเหตุ

“ว่าไงจะคนสวย” เขายักคิ้วหลิวตาให้อย่างยียวน ก่อจะผูกม้าไว้กับเสาที่มันชนเมื่อครู

“ไม่ต้องมาเรียกฉันว่าคนสวย” อัจจิม่าแหวไล่

ชายหนุ่มหัวเราะดังลั่น “ขอโทษๆ ลืมไปว่าเธอนะ...” เขายื่นหน้ากวนๆ เข้าหา “...ไม่สวย”

“อื...” หญิงสาวตัวสั่นด้วยความโกรธ ใครจะว่าอะไรก็ช่างเถอะ แต่มาว่ากันว่าไม่สวยนี่ยอมไม่ได้เด็ดขาด หญิงสาวก้มลงหยิบก้อนหินขนาดเท่านิ้วโป้งขว้างใส่อย่างชนิดที่เรียกว่าปากว่ามือถึง

“โอ๊ย...” อัคนีร้องโอดโอย พลังเอามือคลำหน้าผากบ่อยๆ “นี่แม่คุณทำอะไรของเธอเนี่ย มันเจ็บนะจะบอกให้”

“ถือว่าโชคดีที่นายทำถั่วรางวัลของฉันเสียหาย”

“ถ้ายอะไร ไม่เห็นรู้เรื่อง” ชายหนุ่มปล่อยมือจากหน้าผาก ตวาดใส่เธอ
 อัจฉิมาอมยิ้มเมื่อเห็นรอยเขียวช้ำที่หน้าผากของเขา ก่อนจะกลั้นอารมณ์
 ก้มลงเก็บถ้วยรางวัลขึ้นมาชูให้เขาดูด้วยใบหน้าที่กึ่งบึ้งกึ่งยิ้ม

“นี่ไง เมื่อก็นายถอยม้ามานั่นจนลัม”

“อ้าวคุณ” ชายหนุ่มร้องขึ้น “โหงมาโทษกันอย่างนี้ละ อยู่ดีๆ มาหาว่าผม
 ทำถ้ายคุณแบบอย่างนี้ได้ยังไง มันหล่นอยู่ในเขตของคุณแท้ๆ”

“ฉันเห็น” อัจฉิมายื่นหน้าใส่

“ตาฟาดหรือเปล่า” อัคนีหัวเราะในลำคอ

หญิงสาวทำสะอว อึกมียอกกลิ้งขึ้นชูให้เขาดู “แล้วฉันก็มีหลักฐาน”

“เฮ้ย...” ชายหนุ่มร้องเสียงหลง “...นี่เล่นกันอย่างนี้เลยหรือ”

หญิงสาวยิ้ม เธอรู้ว่าอัคนีมักจะชอบขี้ม้ายามเย็น และเมื่อเขาอยู่ใน
 อารมณ์โกรธหรือไม่พอใจอะไรบางอย่างด้วยแล้ว การขี้ม้ายเป็นวิธีที่เขาชอบทำ
 มากที่สุด และเขาก็จะต้องผ่านมาทางนี้ทุกครั้ง เธอจึงวางแผนนำถ้วยรางวัลที่
 เพิ่งได้มามาตั้งเอาไว้เพื่อจะแกล้งยั่วเขา

“คนอย่างนายอะนะ มันต้องจับให้ได้คาหนังคาเขา ไม่งั้นก็ไม่ยอมรับ”

“แต่ฉันไม่รู้เรื่อง” เขายังยืนกราน

“ไม่รู้เรื่องใช่่มะ” อัจฉิมาลงมือไล่ด้วยความโมโห ก่อนจะก้มลงกดปุ่ม
 นั้นปุ่มนี้แล้วยื่นกล่องให้เขาดู “ดูซะ ผู้ร้ายปากแข็ง”

หญิงสาวเปิดจอภาพในกล่องให้เขาดู ด้วยความที่เป็นจอภาพขนาดเล็ก
 ศีรษะของทั้งคู่จึงแทบจะชนกัน แต่ความที่ใจจดใจจ่ออยู่กับภาพเคลื่อนไหว
 ในกล่องก็ทำให้ทั้งคู่ลืมมันไป

ภาพที่แสดงเป็นภาพที่เขาบังคับม้าให้ถอยมาชนถ้วยรางวัลจนลัมจริง
 อัจฉิมารู้สึกกระหายใจที่สามารถจับความผิดของเขาได้ หลังภาพเคลื่อนไหว
 สิ้นสุดลง เธอจึงหัวเราะในลำคออย่างผู้มีชัย

“ว่าไงล่ะ” เธอหันไปหาเขา

และเขาก็หันมาหาเธอแทบจะพร้อม ๆ กัน จมูกโด่งเป็นสันของเขาแทบ
 จะสัมผัสจมูกเล็กๆ ของเธอเลยทีเดียว ทั้งคู่จ้องตากันอย่างลึมตั่ว

ดวงตาทหวานสวยของเธอทำเอาหัวใจของอัคนีเต้นไม่เป็นสำ นี่เป็น

ครั้งแรกที่เขาารู้สึกว่าดวงตาที่สวยงามที่สุดในโลกนั้นเป็นอย่างไร ปรกาศตาของเธอเหมือนมีมนตร์สะกดจนทำให้เขาแทบจะกลายเป็นหินเลยทีเดียว

ส่วนอัจฉิมาก็มองดวงตาแข็งกร้าวนั้นอย่างตะลึงลานเช่นกัน แววตาของเขาเต็มไปด้วยความก้าวร้าว ปรกาศตาดังนี้มีเพลิงลุกโชนที่แผ่ความร้อนชานออกมาโอบล้อมเธอจนรู้สึกวูบวาบไปทั้งตัว

ทั้งสองไม่รู้ว่าจะเวลาผ่านไปเนิ่นนานเท่าไร แต่ก็รู้สึกว่าจะไม่สามารถถอนสายตาจากกันและกันได้เลย จนกระทั่ง...

“ไฟขา...” เสียงแหลมเล็กบาดแก้วหูลากยาวมาแต่ไกล

เป็นเสียงที่ราวกับคมมีดตัดเฉือนสายใยบาง ๆ ระหว่างสายตาของทั้งคู่ให้ขาดผิงในแทบจะทันที ทั้งคู่ผละออกจากกันอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มหันไปทำหน้าที่เบี่ยงหน้าใส่เจ้าของเสียงนั้น ส่วนหญิงสาวก็เลิบบมองเธอด้วยความหมั่นไส้

“แม่วิวนมของนายมาแล้ว” อัจฉิมาเอ่ยประซด พลางทำแซนกับหัวไม้ทาสีขาว

“เขาชื่อมิลค์” อัจฉินหันไปแก้ ก่อนจะเอนหลังพริ้วเร็วเดียวกัน

หญิงสาวที่ทั้งคู่พูดถึงนั้นกำลังขี่ม้าใกล้เข้ามา เธอคือพัชรา หรือมิลค์ บุตรีคนเดียวของกำนันทอง ซึ่งได้ตำแหน่งธิดาโคมนปีล่าสุดมารันตีถึงความสวยของเธอ จนทำให้มีหนุ่ม ๆ มาแจกขนมจีบอยู่ทุกวัน แต่ถึงกระนั้นเธอก็ไม่สนพวกเขา กลับพยายามมาตามตีสนธิทออันอยู่เป็นประจำ เพราะชอบในความบึกบึนอันเต็มไปด้วยความก้าวร้าวของเธอ ซึ่งแตกต่างจากปลูฟี่ที่ดูเงียบบริမ်และวายุภักดิ์ซึ่งถึงแม้จะหล่อที่สุด แต่ก็เจ้าชู้ประตูดินชนิดที่ว่าปลาไหลเรียกพ่อเลยทีเดียว

ทรงอกใหญ่ของเธอกระเพื่อมขึ้นลงตามจังหวะการโยกของม้า เสริมคำพูดของอัจฉิมาได้เป็นอย่างดี อัจฉินจึงมองหน้าอกที่กำลังพุ่งเข้ามาหา ก่อนจะกลืนน้ำลายดังเอือก แต่อารมณ์ของเขาก็ต้องกระตุกเมื่ออัจฉิมาเอาผ้าเช็ดหน้าของเธอมาเช็ดปากเขา

“นี่ทำอะไรของเธอเนะ” ชายหนุ่มโวย ก่อนจะปิดผ้าเช็ดหน้าหลุดมือลงไปกองอยู่กับพื้น

“เซ็ดน้ำลาย มันยัดจนจะถึงพื้นแล้ว” อัจจิมาทัวเราะคิก

อัคนีหันไปมองหน้าอกที่ถูกซ่อนไว้ในเสื้อเซ็ดตัวโคร่งของคู่อริด้วยหางตา

“อิจฉาเขาละซี”

หญิงสาวสะดุ้ง เมื่อเห็นสายตาจางจ๋างของเขา เธอรีบใช้มือรวบคอเสื้อเซ็ดขึ้นจนถึงลำคอ ถึงแม้จะมีเสื้อกล้ำสวมทับอยู่ภายในอีกชั้นก็ตาม

“ไ้อ้บ้า ทะลึ่ง ลามก”

แต่ไม่ทันที่ชายหนุ่มจะตอบโต้อะไรออกไป แม่วุ่นมที่อัจจิมาทุดึงก็มาถึงเสียก่อน

“ไฟขา”

อัจจิมาทันไปทางอื่น ปากขมุบขมิบล้อเลียนด้วยความเยียน

“ไฟขา จะอ้วกคะ”

เมื่อหญิงสาวผู้มาใหม่ลงจากม้าก็ถลาเข้าหาอัคนีอย่างรวดเร็ว แต่เมื่อเธอแตะที่ต้นแขนของเขา หญิงสาวก็มีอันต้องผงะถอยร้องเสียงหลงออกมา

“เป็นอะไรครับคุณเมิลค์” ชายหนุ่มร้องถามด้วยความตกใจ

หญิงสาวหัวเราะ ก่อนจะโผล่เข้ากอดท่อนแขนของเขา พยายามเอาหน้าอกคับตึบๆ ญู่ไปกับมัดกล้ามเนื้อของเขาอย่างยั่วยวน

“ก็แหม คุณเป็นไฟนี่คะ เวลาเพลอแต่ไม่ระวังก็เลยร้อน”

ลูกตาของอัคนีหริ่งเหลือครึ่งเดียว มองหน้าเจ้าหล่อนอย่างเฉยชา รู้สึเกืออมกับมุกตลกผิด ๆ ของเธอเสียเหลือเกิน แต่คนที่แทบจะกลืนหัวเราะไม่อยู่นั้นก็คืออัจจิม่า ไม่ใช่เพราะมุกตลกผิด ๆ ของพัชรารอหอก หากว่าเป็นเพราะซ้ำสีหน้าท่าทางของชายหนุ่มคู่กัดตลอดกาลต่างหาก

“นี่คุยอะไรกันอยู่คะเนี่ย ไหนว่าไม่ถูกกัน”

อัจจิม่าหันมามองอย่างโกรธ ๆ ก่อนจะแสริ้งยิ้มยิงฟันออกมา “แหม ใครบอกล่ะคะ เราสองคนสนิทกันจะตาย ไซ้ไหมคะไฟขา...” เธอทำเสียงสูงล้อเลียนผู้มาใหม่

อัคนีแยกเขี้ยวไล่ทำปากขมุบขมิบด่า

“ตาย...” พัชราร้องเสียงแหลมใส่หูอัคนีจนเขาต้องหลับตาปีพลงยกนิ้วขึ้นมาอุดหู

“อะไรอีกครับคุณมิลค์”

“หัวไฟไปโดนอะไรมาคะเนี่ย เขียวเขียว” พัทธราถิวิสาสะโหม้ศีรษะของเขาลงมาเพื่อดูรอยซ้ำที่หน้าผาก จมูกหน้าของอัคนีแทบจะมุดเข้าไปในร่องอกของเธอ

อยู่ ๆ อัจจิมาก็รู้สึกเดือดดาลขัดหูขัดตาขึ้นมา เธอเอื้อมมือไปกระชากศีรษะของอัคนีออกจากหน้าอกของพัทธรา

“ไหน ๆ ขอดูหน่อย”

“อ๊วยแม่คุณ...” อัคนีร้องโอดโอยก่อนจะปัดมือสองคู่ที่พัลวันอยู่บนศีรษะอย่างรำคาญใจ “นี่หัวคนนะครับ”

“อ้าว...เหรอ” อัจจิมาทำหน้าตาย ก่อนจะเบือนหน้าหันไปแอบหัวเราะ

“แล้วตกลงไปโดนอะไรมาคะเนี่ย”

“หมาลอบกัดนะ” ชายหนุ่มโพล่งออกไป

“ไอ้บ้า” อัจจิมาเอ่ยออกมาอย่างเหลืออด ก่อนจะเหวี่ยงถ้วยรางวัลในมือใส่ท้ายทอยเขาจนดังป๊อง

“อ๊วย...” ชายหนุ่มกุมศีรษะด้วยความเจ็บปวด

อัจจิมาทาลอยหน้า ก่อนจะหันหลังเดินจากไปอย่างไม่รู้ไม่ชี้

“ตาย...ทำไมเป็นผู้หญิงที่โหดร้ายอย่างนี้” พัทธราเอ่ย ก่อนจะหันมาหาเขาแล้วรอกเสียงแหลมใส่หูของอัคนีอีก “ไฟชา เป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

“ไม่เป็นไร ๆ” เขายกมือขึ้นป้องหูให้พ้นจากเสียงอันน่าสะเทือนแก้วหู “แต่คุณหยุดพูดใส่หูผมทีเถอะ ผมปวดหัว”

“โธ่ ๆ ๆ” พัทธราทำหน้าเศร้า “นี่คงเจ็บมากนะคะ เต๋ยมิลค์พุงไฟกลับไปที่บ้านดีกว่านะคะ”

“ไม่...ไม่เป็นไรครับ” เขาถูฝ่ามือบริเวณที่ถูกถ้วยรางวัลกระแทกเอา ก่อนจะเหลือบไปมองด้านหลังของอัจจิมาด้วยความขี้โกรธ ขมขมิบปากด่าไล่หลังเธอไปตลอดทางจนเธอลับตาไป

“อ๊วย นี่ผ้าเช็ดหน้าใครคะ” พัทธราก็ลงมือหยิบผ้าเช็ดหน้าสีขาวขึ้นมาจากพื้น “ปักชื่อด้วย”

“ทั้งมันไปเถอะ” ชายหนุ่มหันมาบอกด้วยอารมณ์ขุ่นมัว

“อัจจิมา” พชราอ่านชื่อ ก่อนจะยกไหล่แล้วโยนผ้าเช็ดหน้าข้ามรั้วไป
 ชื่อที่หญิงสาวเอ่ยออกมาทำให้อัคนีสนใจ เขาจึงมองผ้าผืนนั้นค่อย ๆ
 โรยตัวลงนอนสงบนิ่งอยู่ติดกับเสารั้วฝั่งตรงข้าม ก่อนจะหันหลังกระโดดขึ้นม้า
 “ไปกันเถอะครับ”
 “คะ ๆ ๆ” หญิงสาวรับคำก่อนจะรีบวิ่งขึ้นม้าแล้วขี่ตามเขาไป

อัจจิมาถือทั้งถ้วยรางวัลและกล่องเงินกระฟัดกระเฟียดเข้ามาในบ้าน
 ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาอย่างกระแทกกระทั้นจนศิลาที่นั่งดูโทรทัศน์อยู่
 ก่อนต้องหันมามอง

“เป็นอะไรายจิด”

“ไม่มีอะไร” หญิงสาวตอบหน้าหง้าง

ชายหนุ่มสายท้วมอย่างระอากับอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ ของน้องสาว ก่อนจะ
 เหลือบไปเห็นถ้วยรางวัลที่เพิ่งได้มาบุบเบี้ยวผิดรูปทรง

“เฮ้ย...ทำไมถ้วยเป็นอย่างนั้น”

“หามาწังมาชน”

“เหวอ” เขามองหน้าน้องสาวอย่างสงสัย แต่ก็ไม่อยากถามต่อ เพราะถึง
 เขาจะเป็นนักเลงหัวไม้ แต่กับแม่เสื้อสาวอย่างอัจจิมา เขาเองก็ไม่อยากยุ่ง
 เหมือนกัน โดยเฉพาะเวลาทำหน้าบอบุญไม่รับเช่นนี้ เขาจึงหันกลับไปสนใจ
 จอโทรทัศน์ต่อ

“พี่ดูอะไรอยู่”

“นม...เฮ้ย...ประกวดนางงาม” ชายหนุ่มตอบขณะที่ไม่ละสายตาจาก
 หญิงสาวในชุดว่ายน้ำละลานตาในจอโทรทัศน์

“อู๋ย” อัจจิมาร้องออกมาอย่างไม่สบอารมณ์ “ผู้ชายบนโลกนี้นั้นเหมือน
 กันหมดเลยหรือไง”

เธอลุกขึ้นยืนมองพี่ชายซึ่งก็ยังไม่ละสายตาจากจอโทรทัศน์อยู่ดี อารมณ์
 ชุ่นเคืองทำให้เธอขัดหูขัดตาจนต้องหันหลังเดินขึ้นไปบนห้องนอน

“เออ...ยายจิด” ศิลากร้องเรียกเสียก่อนที่หญิงสาวจะก้าวขึ้นบันไดขึ้นแรก
 “อะไร”

“มีจดหมายแถมเนาะ วางอยู่บนตู้” เขาเอ่ยขณะปาดน้ำลายที่มุมปาก
 อัจฉิมาายนจุมกใส่ก่อนจะเดินกลับไปตู้ใต้เตียงแล้วหยิบซองจดหมายวิ่งขึ้น
 ห้องนอนไป เธอเปิดซองทันทีที่ล้มตัวลงบนเตียง

“การ์ดแต่งงานนี้” หญิงสาวเอ่ยเมื่อถึงกระดานสี่ชมพูซึ่งเต็มไปด้วยหัวใจ
 สีแดงออกมาจากซอง ก่อนจะเปิดออกดู

“ไอ้ใหญ่” อัจฉิมาเบิกตากว้างอย่างไม่เชื่อ “นี่มันจะแต่งงานแล้วหรอเนี่ย”

หญิงสาวไม่รอช้า เธอรีบยกหูโทรศัพท์แล้วต่อสายทันที และเมื่อปลาย
 สายตอบรับ อัจฉิมาก็กรอกเสียงลงไป

“ไอ้ใหญ่”

“อ้าว ยายจืด” ปลายสายตอบกลับมาอย่างสนิทสนม “แก่ได้รับการัดแล้ว
 ไซ้ไหม”

“เออสิ” อัจฉิมาตอบกลับไป “เป็นไปได้อย่างไรเนี่ย คนอย่างแกมีใครเอา
 ด้วยหรอ”

“ฮ่าๆ” ใหญ่กลับหัวเราะ “ถึงยังไงก็ได้แต่งงานแหละว่า แกระวังไว้ละไว้อย
 อายุก็ปาเข้าไปเกือบสามสิบแล้ว เดี่ยวจะขึ้นคาน ไม่มีใครเอา”

“ไม่เห็นจะสน” หญิงสาวยกไหล่ ปีนี่เธออายุครบยี่สิบเก้าแล้ว แต่ก็ยังไม่
 มีวีแววของความรัก อาจจะเพราะเธอมีแต่ยุ่งอยู่กับกิจการฟาร์มจนลืมเรื่อง
 พวกนี้ไป ทั้งที่ความจริงแล้ว เธอไม่รู้ตัวหรอกว่า ลึกๆ แล้วเธอปิดหัวใจตัวเอง
 เพื่อรอใครสักคนหนึ่งอยู่ต่างหาก

“เออ ให้มันเน”

“ว่าแต่ทำไมต้องไปแต่งไกลถึงภูเก็ตโน้นด้วยล่ะ”

“ก็แฟนฉันเป็นคนที่นี่ไง เมื่อปีที่แล้วไปเที่ยวรีสอร์ทที่เธอทำงานอยู่
 เลยเจอกัน ก็คุยกันว่าน่าจะจัดงานแต่งงานในที่ที่พบกันครั้งแรก แล้วก็นัดเดียว
 กับชื่อของเธอ”

“ปีใหม่หรอ แหม...โรเมนติกชะ” หญิงสาวแซวกลับ

“เฮ้ย...แกต้องมาให้ได้นะไว้ย นี่ไอ้โพนักรับปากเรียบร้อยแล้วจะมา
 เป็นเพื่อนเจ้าบ่าวให้”

“ช่วยตายเลยแก” อัจฉิมาายนจุมกเมื่อนึกถึงคู่ปรับคนสำคัญ “ฉันแนะนำ

ว่าให้หาเพื่อนเจ้าบ่าวคนอื่นจะดีกว่า และถ้าหาไม่ได้จริงๆ นะ ฉันว่าเอาไอ้สมภพก็ได้ ถึงมันจะซกมก แต่ก็ยังดีกว่าตานั่น”

“ฮ่าๆๆ...แกสองคนนี่จริงๆ เลย จนป่านนี้ยังกักกันอยู่อีกหรือวะ”

“เรื่องของฉัน”

“เออ ๆ ๆ” ใหญ่ตัดบทเพราะไม่อยากฟังเรื่องบาดหมางระหว่างเพื่อน “แต่แกต้องมานะไว้ย เตี่ยวจะจองห้องเอาไว้ให้ ถ้าไม่มารับรองว่าฉันไปปลอมแกถึงฟาร์มแน่”

“ฉันต้องไปอยู่แล้ว งานแกฉันไม่พลาดหรอก”

อัจจิมาคุยต่อสักพักก็วางสายลงแล้วเดินไปหยุดยืนที่หน้ากระจก เธอถอดเสื้อเชิ้ตตัวโคร่งออกจนเผยให้เห็นทรวงอกอวบอัมภายใต้เสื้อกล้ามสีขาวที่สอดชายลงไปในกางเกงยีนขนาดพอดีกับรียวขา หญิงสาวบิดตัวซ้ายทีขวาที หน้ากระจกด้วยความหวั่นใจ

“ก้นใหญ่ชะมัด” เธอพนมมูก แม้จะเป็นสาวห้าวซึ่งแต่งตัวทะมัดทะแมงเป็นปกติ แต่การไปงานแต่งงานในโรงแรมระดับห้าดาวเช่นนี้ก็คงจะต้องแต่งตัวให้สวยเลิศสมกับสถานที่เสียหน่อย อัจจิมาเลื่อนมือไปตบปั้นท้ายตัวเองแล้วถอนใจออกมา “จะลดทอนใส่ชุดสวยไหมเนี่ย แค่นี้คนเดียวเอง”